

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **MP TOBACCO s. r. o.**, se sídlem Libušská 140/347, Praha 4, zastoupená Mgr. Ing. Milanem Sochořem, advokátem se sídlem Divadelní 614/6, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. M. P.**, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2018, č. j. 11 Af 11/2017 – 61,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2018, č. j. 11 Af 11/2017 – 61, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 17. 1. 2017, č. j. 1750-2/2017-900000-304.7, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „*celní úřad*“) ze dne 21. 12. 2016, č. j. 191751-10/2016-510000-12. Posledně uvedeným rozhodnutím celní úřad žalobkyni uložil pokutu ve výši 50 000 Kč za správní delikt podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění do 30. 6. 2017 (dále jen „*zákon o spotřebních daních*“). Toho se měla žalobkyně dopustit tím, že umožnila ve své provozovně skladování neznačených tabákových výrobků, konkrétně šesti kusů doutníků MAB RESERVE (dále jen „*neznačené doutníky*“).

[2] Žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného. Městský soud žalobě vyhověl a svým rozsudkem ze dne

5. 6. 2018, č. j. 11 Af 11/2017 – 61, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Městský soud nejprve citoval § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, podle něhož *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že umožní skladování nebo prodej neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky* (Nejvyšší správní soud dodává, že toto ustanovení bylo s účinností od 1. 7. 2017 zrušeno, a to zákonem č. 182/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, přičemž zrušené ustanovení bylo tímž zákonem po obsahové stránce zcela shodně promítnuto do ustanovení § 135p odst. 2 a 4 zákona o spotřebních daních.).

[4] Městský soud dále dovodil, že pojem *neznačené tabákové výrobky* se týká pouze těch výrobků, které musejí být povinně značeny tabákovou nálepkou. Městský soud pak přisvědčil skutkové verzi žalobkyně, podle níž neznačené doutníky značeny být nemusely, neboť byly vlastnictvím osoby zúčastněné na řízení (jednatele žalobkyně), která je zakoupila pro osobní spotřebu a jako takové byly ze zákona vyňaty z povinnosti značení.

[5] Podle městského soudu žalovaný tvrzení žalobkyně o vlastnictví neznačených doutníků osobou zúčastněnou na řízení nevyvrátil. Za této situace měl žalovaný postupovat dle zásady *in dubio pro reo* a měl pochybnosti vyhodnotit ve prospěch žalobkyně. Na základě zjištěného skutkového stavu nelze určit, zda neznačené doutníky měly být označeny tabákovou nálepkou a nelze tedy ani jednoznačně určit, zda se žalobkyně dopustila vytýkaného protiprávního jednání. Městský soud naopak nepřisvědčil žalovanému, že k odpovědnosti za správní delikt postačovalo, že se neznačené doutníky v době kontroly objektivně nacházely v provozovně (skladu) žalobkyně a že je žalobkyně „fyzicky ovládala“.

[6] Závěrem městský soud vytkl žalovanému, že se sice zabýval otázkou osvobození od spotřební daně podle § 32 zákona o spotřebních daních, avšak nedostatečně. Nesprávně přitom vycházel z předpokladu, že bylo osvědčeno skladování doutníků žalobkyní pro její podnikatelské účely.

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje se zrušovacím důvodem uvedeným v napadeném rozsudku. Podle stěžovatele je skutková verze žalobkyně, k níž se přiklonil i městský soud, nepravdivá a účelová. Poukázal na to, že tvrzení o osobním vlastnictví neznačených tabákových výrobků je „typickou alternativní skutkovou verzí“ předkládanou subjekty odpovědnými za tento typ deliktu.

[9] Co se týče skutkových zjištění, stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35. Zdůraznil z něho pasáž, podle níž pokud obviněný z přestupku zpochybní určitý důkaz, přesouvá se důkazní břemeno na

pokračování

jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. V projednávané věci tedy správní orgány důkazní břemeno unesly, skutkový stav řádně zjistily a žalobkyně jej účinně nezpochybnila.

[10] Podle stěžovatele pak skutkovou verzi o vlastnictví jednatele žalobkyně (tj. osoby zúčastněné na řízení) k neznačeným doutníkům vyvrací několik okolností: (a) místo a způsob skladování, protože doutníky byly uskladněny spolu s ostatními tabákovými výrobky v podnikatelských prostorách žalobkyně (bod 15 rozhodnutí žalovaného); (b) změny výpovědi jednatele, jenž nejprve uváděl, že neznačené doutníky jsou obchodními vzorky (žalobkyně), poté uvedl, že je dostal pro osobní spotřebu při návštěvě v zahraničí, a nakonec uvedl, že je nakoupil pro osobní spotřebu dne 17. 6. 2014 v prodejně MY & MI v Bratislavě, což dokládal paragonem. Posledně uvedený doklad byl navíc předložen žalobkyní až bezmála šest měsíců od kontroly celního úřadu a neobsahoval konkrétní určení doutníků, což též nasvědčuje účelovosti skutkové verze předkládané žalobkyní.

[11] Stěžovatel také poukázal na precedenční účinky napadeného rozsudku; uvedl, že v budoucnu by delikventům v oblasti skladování neznačených tabákových výrobků mohlo postačovat, pokud předloží „*stěží uvěřitelnou a ověřitelnou skutkovou verzi*“ doplněnou ručně psaným paragonem či roky starým dokladem na druhově určené zboží shodného nebo vyššího počtu. Pak by bylo (míněno dle logiky napadeného rozsudku) na správních orgánech, aby takovou skutkovou verzi vyvrátily. Přitom stěžovatel poukázal na to, že odpovědnost subjektů za daný správní delikt je objektivní. Za naznačených okolností by tedy správní orgány musely vždy rozhodnout ve prospěch kontrolovaných subjektů a takový postup by do značné míry vyprázdnil skutkovou podstatu dotčeného správního deliktu.

[12] Stěžovatel též odmítá výtku městského soudu v napadeném rozsudku, že nedostatečně hodnotil kritéria, zda jsou vybrané výrobky určeny pro podnikání nebo pro osobní spotřebu dle § 32 odst. 2 zákona o spotřebních daních. K tomu uvádí, že dotčené ustanovení nelze aplikovat na žalobkyni jako právnickou osobu, neboť se týká jen osob fyzických. Pro deliktní odpovědnost osoby právnické za skladování neznačených tabákových výrobků je nerozhodné, v jakém množství jsou tyto výrobky skladovány. O tom svědčí i to, že zákon nestanoví žádnou množství hranici, po jejímž překročení by skladování těchto výrobků teprve bylo postižitelné.

[13] Stěžovatel dále poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která vymezila pojem „*skladování*“ (rozsudek ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 – 85), a vyložil ji tak, že protiprávním jednáním dle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních je umožnění skladování neznačených tabákových výrobků, přičemž není rozhodné, zda je pachatel deliktu jejich vlastníkem či oprávněným nebo neoprávněným držitelem. Rozhoduje jejich *detence*, tedy i skladování pro jinou osobu.

[14] Závěrem stěžovatel poukázal na to, že městský soud dovodil absenci posouzení materiální stránky správního deliktu, aniž by k tomu žalobkyně předložila odpovídající žalobní námitku. Nad rámec tohoto však stěžovatel zdůraznil, že uložil pokutu na samé dolní hranici zákonné výše pokuty. Pokud městský soud má tuto částku za nepřiměřenou

vzhledem k množství neznačených doutníků, mohou k tomu existovat různá řešení. Ta však nelze přijmout bez odpovídající žalobní námitky.

[15] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s napadeným rozsudkem. Polemizuje se skutkovou verzí, již předložil stěžovatel a naopak zdůrazňuje skutkovou verzi svoji, které přisvědčil i městský soud v napadeném rozsudku. Tato verze byla podepřena i předloženým paragonem o nákupu doutníků. Bylo pak odpovědností správního orgánu, aby důkazně tuto skutkovou verzi vyvrátil. Žalobkyně též odmítá, že by v průběhu řízení její jednatel měnil své výpovědi – podle ní naopak konzistentně tvrdil, že neznačené doutníky jsou ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení.

[16] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[17] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost dle § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná osoba s příslušným právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[18] Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] Jádrem sporu spočívá především v právní otázce, zda z objektivní odpovědnosti za správní delikt podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních plyne, že žalobkyně odpovídá i za skladování neznačených doutníků ve své provozovně, byť by patřily jiné osobě (zde osobě zúčastněné na řízení) a byť jinak tyto doutníky ve vztahu k tvrzenému vlastníku nemusely být značeny dle zákona o spotřebních daních. Teprve pokud by uvedená otázka byla zodpovězena záporně, mělo by smysl dále zkoumat zjištěný skutkový stav a zodpovídat otázku, zda přisvědčit skutkové verzi žalobkyně (a městského soudu) nebo skutkové verzi stěžovatele.

[21] Z napadeného rozsudku je patrné, že městský soud výše uvedenou otázku v skutku záporně zodpověděl. Dovedl výjimku z pravidla dle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních na základě následující úvahy. Nejprve městský soud konstatoval, že ustanovení § 135zk je nutné vykládat v souvislosti s ustanovením § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních, podle kterého *tabákové výrobky vyrobené na daňovém území České republiky, na daňové území České republiky dovezené nebo na daňové území České republiky dopravené z jiného členského státu musí být značeny tabákovou nálepkou, pokud nejsou dopravovány v režimu podmíněného osvobození od daně s následným umístěním v daňovém skladu nebo pokud není v odstavci 6 nebo 7 stanoveno jinak*. Podle zmíněného odstavce 7 *tabákovou nálepkou nemusí být značeny tabákové výrobky, pokud jsou osvobozeny od daně podle § 11 odst. 1 nebo § 105, nebo pokud jsou dovezeny na daňové území České*

pokračování

republiky nebo dopraveny z jiného členského státu na daňové území České republiky pro osobní spotřebu (§ 32 odst. 4). Z toho pak městský soud dále dovodil, že pokud by neznačené doutníky nemusely být značeny dle uvedených ustanovení zákona, žalobkyně by nebyla odpovědná za správní delikt dle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Proto také zaměřil svoji pozornost na posouzení skutkové otázky, zda neznačené doutníky byly vlastnictvím osoby zúčastněné na řízení pro její osobní spotřebu.

[22] Nejvyšší správní soud obecně souhlasí s městským soudem, že pojem *neznačené výrobky*, užitý v citovaném ustanovení zákona o spotřebních daních, nelze vykládat absolutně a bez zřetele na ustanovení § 114 zákona o spotřebních daních. Bylo by zjevně v rozporu s účelem právní úpravy, aby byl kdokoli činěn odpovědným za skladování *neznačených výrobků*, pokud tyto výrobky nemusely být značeny na základě jedné z výslovných zákonných výjimek dle § 114 zákona o spotřebních daních. Tyto výjimky však nelze vykládat tak široce, aby vytvořily snadnou možnost, jak by se osoba své odpovědnosti zprostila z jiných důvodů, než jsou důvody liberační podle § 135zzf odst. 1 zákona o spotřebních daních (ve znění do 30. 6. 2017).

[23] V takovém případě (*argumentum ad absurdum*) by se totiž osoba odpovědná za správní delikt zprostila tvrzením a doložením dokladů o tom, že libovolné množství neznačených výrobků náleží různým třetím osobám, vždy však do množstvího limitu pro osobní spotřebu těchto třetích osob. Takovým výkladem by se „otevřely dveře“ pro takřka neomezené „využití“ výjimky pro osobní spotřebu. Z tohoto důvodu je třeba výjimku vykládat restriktivně. Sankční norma § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních vyžaduje, aby právnická nebo podnikající fyzická osoba jednala jako profesionální obchodník, nepřebírala tedy ke skladování výrobky ve vlastnictví jiných osob. Obecně řečeno: měla by se chovat vždy tak, aby zásadně vůbec nemohlo dojít k výskytu neznačených výrobků v její provozovně jinak, než v přímé souvislosti s jejím podnikáním.

[24] Na absurdní důsledky opačného, širokého výkladu výjimky pro osobní spotřebu příhodně poukázal i stěžovatel v kasační stížnosti (viz odstavec [11] výše). V projednávané věci je navíc nutno zdůraznit, že to byla právě žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení, kdo vytvořily spletitou situaci, kdy je „ve hře“ více subjektů a žalobkyně tedy může odkazovat na využití výjimky dle § 114 odst. 7 zákona o spotřebních daních. Žalobkyně je ovládaná osobou zúčastněnou na řízení jako jediným společníkem, přičemž žalobkyně i osoba zúčastněná na řízení vystupují jako podnikatelé v oboru obchodu s tabákovými výrobky. Současně žalobkyně jedná navenek prostřednictvím osoby zúčastněné na řízení jako svého jednatele, nakonec však též odkazuje na jednání téže osoby jako konečného „spotřebitele“ tabákových výrobků pořízených pro osobní spotřebu.

[25] Pro projednávanou věc je významné, že výkladu naznačenému městským soudem nenasvědčuje ani dosavadní judikatura, reprezentovaná zejména již zmiňovaným (viz odstavec [13] výše) rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 69/2007 – 85, který správně citoval ve svém rozhodnutí i žalovaný. Městský soud se od této judikatury pokusil odlišit s tím, že v citovaném rozsudku „[b]yl řešen nedoplatek na spotřební dani v důsledku novely zákona o spotřebních daních, tedy otázka právní, a otázka, zda musely být

předmětné doutníky povinně značeny tabákovou nálepkou, zde proto řešena nebyla“. Takové odlišení není případné.

[26] Je pravdou, že ve věci sp. zn. 7 Afs 69/2007 se Nejvyšší správní soud nezabýval správním deliktem skladování neznačených tabákových výrobků, ale zákonností rozhodnutí o zabránění vybraných výrobků podle ustanovení § 42 odst. 12 zákona o spotřebních daních (ve znění do 30. 12. 2006). Soud se tehdy zabýval námitkou, že zabrané výrobky byly ve vlastnictví jiné osoby. Zjevně se tedy jednalo o námitku blízce podobnou námitce žalobkyně v nyní projednávané věci, že neznačené doutníky byly vlastnictvím osoby zúčastněné na řízení a sloužily pro její osobní spotřebu. Městský soud správně uvedl, že se jednalo o otázku právní a že kasační soud tehdy neřešil značení tabákovou nálepkou. To však nepředstavuje relevantní okolnosti pro odlišení se od rozsudku č. j. 7 Afs 69/2007 – 85. Naopak je rozhodující, že tehdy i nyní jde o posouzení právní relevantnosti námitky žalobkyně (tj. otázky právní), že dané výrobky, které skladovala, jsou ve vlastnictví jiné osoby, a proto není odpovědná za správní delikt (resp. výrobky nelze zabrat). Významné také je, že v obou případech šlo o výklad a aplikaci zákona o spotřebních daních. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že podobnost judikovaného a nyní projednávaného případu je dána.

[27] Z výše uvedených důvodů lze na projednávanou věc právní názory vyslovené v citovaném rozsudku č. j. 7 Afs 69/2007 – 85, přiměřeně aplikovat. Nejvyšší správní soud v něm uvedl, že není rozhodné, kdo je vlastníkem vybraných výrobků a dále konstatoval, že „[p]ro závěr, že konkrétní osoba (ve větším množství) 'skladuje' vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla a měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod. Za účastníka řízení vedených ve smyslu § 42 odst. 2, 11 a 12 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, tak může být považován i ten, kdo má tyto výrobky pouze v detenci, není-li zjištěna osoba, která by je skladovala 'kvalifikovaným' způsobem.“ Dále zdejší soud v tomto rozsudku dovodil, že „[z] povahy věci však plyne, že vlastníka nemovitosti, v níž je uskladněno jisté zboží, nelze a priori považovat za skladovatele těchto věcí. U skladování je totiž nutno předpokládat jistý kvalifikovaný vztah k uskladněnému zboží. Atributem skladování bude přinejmenším vědomost o zboží a úmysl je uchovávat a zajistit před znehodnocením, odcizením apod. [...] Takový závěr by však byl předčasný, neboť je vystavěn toliko na jazykovém výkladu ustanovení § 42 odst. 2 a 12 zákona o spotřebních daních. Nejvyšší správní soud si je nicméně vědom praktických potíží, které by s dokazováním shora popsaných skutečností byly spojeny a které by mohly, dle jeho názoru, vést často i ke zmaření účelu celého řízení. Shora popsaný výklad proto konfrontoval i s výkladem teleologickým. [...] Z tohoto pohledu je závěr plynoucí z jazykového výkladu zcela neudržitelný a pojem skladování by měl být vykládán spíše ve smyslu detence.“ V rozsudku ze dne 29. 9. 2010, č. j. 2 Afs 8/2010 – 119, pak Nejvyšší správní soud vysvětluje, že „[j]e nutno odmítnout tvrzení, že se zdejší soud, ve shora zmiňovaném rozsudku ze dne 26. 2. 2009, vyslovil pro nutnost prokázání kvalifikovaného vztahu osoby, u níž byly nezdaněné vybrané výrobky nalezeny, k těmto výrobkům, pro naplnění podmínky jejich skladování. Stěžovatel se zde dopouští hrubé dezinterpretace citovaného rozsudku; v jeho odůvodnění je takový názor sice skutečně vysloven (v rámci jazykového výkladu § 42 odst. 12 zákona o spotřebních daní), dále je však odmítnut (ve prospěch výkladu teleologického).“

pokračování

[28] Uvedené názory potvrdil nedávno Nejvyšší správní soud v blízkce příbuzné věci řešené pod sp. zn. 2 Afs 91/2018, ve které se jednalo o přezkum rozhodnutí právě o správním deliktu podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, tedy jako v nyní projednávaném případě. Tehdy delikt ní jednání spočívalo v tom, že žalobce skladoval 13 jednotlivých balení cigaret, které představovaly tabákový výrobek, jenž nebyl řádně značen. I ve věci sp. zn. 2 Afs 91/2018 vedl žalobce obranu mimo jiné tím směrem, že dané tabákové výrobky nejsou jeho vlastnictvím. K tomu soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 2 Afs 91/2018 – 26, souhlasně citoval rozsudek č. j. 7 Afs 69/2007 – 85, a dodal následující: *„Tvzení stěžovatele, že tyto cigarety patřily jeho zákazníkovi, který si je u něj koupil a požádal, aby mu byly ponechány na prodejně, je zcela bezpředmětné, neboť Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s posouzením krajským soudem, totiž že ve smyslu výše citované judikatury není rozhodné, zda je pachatel správního deliktu vlastníkem těchto neznačených cigaret, nebo zdali je skladuje pro jinou osobu. Stěžovatel podle svého tvrzení pro svého zákazníka v prostorách své provozovny uchovával tyto cigarety, přičemž je fakticky ovládal a zajišťoval před znehodnocením či odcizením, tudíž je měl minimálně ve své detenci, což je vztah dostatečně intenzivní pro naplnění podmínky 'skladování' uvedené ve skutkové podstatě správního deliktu.“* Uvedené lze bez dalšího užít i na nyní posuzovanou věc.

[29] Z výkladu relevantních ustanovení zákona o spotřebních daních a judikatury citované výše tedy jednoznačně vyplývá, že není rozhodné, kdo je vlastníkem neznačených tabákových výrobků. V nyní projednávaném případě proto platí, že i kdyby neznačené doutníky vskutku náležely (byly ve vlastnictví) osobě zúčastněné na řízení, stejně měla žalobkyně povinnost neumožnit jejich skladování dle skutkové podstaty § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních.

[30] Nejvyšší správní soud k této otázce uzavírá, že žalobkyně odpovídá i za to, že umožnila skladování neznačených doutníků ve své provozovně, byť by patřily jiné osobě (zde osobě zúčastněné na řízení). Není tedy rozhodné, zda obrana žalobkyně a její skutková verze o vlastnictví neznačených doutníků je či není pravdivá.

[31] Z výše uvedeného důvodu se soud pro nadbytečnost již nezabýval kasačními námitkami, v nichž stěžovatel polemizuje s hodnocením důkazů a skutkového stavu ze strany městského soudu (zde je zejména otázkou hodnocení věrohodnosti tvrzení žalobkyně, respektive jejího jednatele – osoby zúčastněné na řízení, a hodnocení důkazního významu paragonu, který žalobkyně předložila na podporu svého tvrzení, že doutníky nakoupil právě její jednatel pro svoji osobní spotřebu).

[32] S ohledem na další průběh řízení však Nejvyšší správní soud považuje za nutné přisvědčit stěžovateli v tom, že městský soud neměl bez odpovídající žalobní námitky posuzovat údajnou absenci posouzení materiální stránky správního deliktu v žalobou napadeném rozhodnutí. Kasační soud nepřehlédl, že městský soud uvedl tuto úvahu toliko jako *obiter dictum* (viz odstavec 41 napadeného rozsudku). To však nic nemění na tom, že nejde o otázku, k níž by měl městský soud přihlížet z úřední povinnosti (srovnej § 76 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Touto dílčí otázkou se tak městský soud vůbec nebyl oprávněn zabývat.

[33] Nejvyššímu správnímu soudu s ohledem na argumentaci uvedenou především v odstavcích [22] až [30] výše nezbylo, než napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem s. ř. s.). Právním názorem kasačního soudu vysloveným v tomto rozsudku je městský soud v dalším řízení vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[34] Městský soud tak v dalším řízení posoudí žalobní námitky v intencích relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu citované v tomto rozsudku a znovu posoudí zákonnost napadeného rozhodnutí stěžovatele. Vezme přitom v potaz, že není rozhodné, kdo je skutečným vlastníkem skladovaných neznačených tabákových výrobků a že jejich skladování mělo údajně sloužit pouze k účelu osobní spotřeby fyzickou nepodnikající osobou (tj. osobou zúčastněnou na řízení).

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. ledna 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu